

எத்திறம்

-- மதுரகவி தாசன் தி கு அ வெங்கடேசன்

திருவாய்மொழியில் முதல் நூறில் மூன்றாம் பத்து, "பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்" என்று தொடங்குகிறது. இப்பாசுரம் எம்பெருமான் கண்ணபிரானாக அவதரித்து வெண்ணெய் களவுண்டு, யசோதையிடம் அகப்பட்டு கட்டுண்டு கிடந்த கதையை வர்ணிக்கிறது.

முதல் பத்தில், நம்மாழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் அவனிடம் பக்தி செய்ய வேண்டும் என்பதையும் பேசினார். ஆனால் இது ஒரு முடவனை யானை மீது ஏறச்சொல்லுமா போலே அமைந்தது என்று அடியார் சொல்ல, மூன்றாம் பத்தில் அவன் எளிமையைச் சொல்லுகிறார். அது அவ்வானையே முடவனைத் தன் முதுகில் ஏற்றிக் கொள்ளுமாபோலே.

திருமகளையே தன் மார்பில் கொண்டவனுக்கு இப்படி ஒரு ஸௌலப்யமா என்று வியந்த ஆழ்வார், இப்பாடலைப் பாடியவுடன் ஆறு மாதம் மோணித்துக் கிடந்தார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூவாறு மாதம் மோணித்து என்ற சொன்னவிடத்தில் இது முதலிடம். கூரத்தாழ்வானும் தம்முடைய அதிமானுஷ ஸ்தவத்தில் ஆழ்வார் நிலையை "தே சரிதம் ஆர்ய ஜனா: ஸஹந்தே" என்று வர்ணிக்கின்றார்.

பிறகு ஆழ்வார் விழித்து என்ன சொன்னேன் என்று கேட்க, "உரலினோடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவு" என்றால் மீண்டும் மோணிப்பாரோ என்று பயந்து, பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன் என்று சொல்லிற்று என்றார்கள் உடனிருந்தவர்கள். அப்படிச் சொன்னது

ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

தகாது என்று கருதிய ஆழ்வார், அடுத்த பாசுரத்தை "எளி வரும் இயல்வினன்" என்று தொடங்கினார். அதாவது அடியவர்க்கு எளியவன் என்பதில் விசேஷம் இல்லை; அனைவரிடத்திலும் அவனுக்கு எளிமை உண்டு; எளிமை அவனுக்கு இயல்வே என்று தொடங்கினார்.

நம்மாழ்வாரின் இந்த மயக்கத்தையே பற்றிய மதுரகவி ஆழ்வார், ஆழ்வார் விஷயமான தம் பதிகத்தில், முதலடியிலேயே இதை எடுக்கிறார், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு என்று. ஆழ்வார் உகந்த க்ருஷ்ணனைக் கட்டிய கயிற்றை ஆராயும் அளவுக்கு இவர்க்கு அது உகந்த விஷயம் ஆகிறது.

இந்த வெண்ணெய் திருடி ஆப்புண்ட சரிதத்தைச் சிறிதே ஆராய்வோம்.

வெண்ணெய் திருடுவதும் அவனுக்குத் தேவையா என்பது கேள்வி.

அதிமானுஷஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் "கிம் த்வம் வ்ரஜேஷு நவந்த மஹோ! வ்யமுஷ்ணா:" என்று "ஹே கண்ணனே! உன்னையும் உன் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் சதா தர்ஸனம் பண்ணவும், ஸ்ரீதேவியோடு நீ இருக்கவும், யோகிகள் உன்னைத் தேடவும் இருக்க, ஆயர் வீடுகளில் வெண்ணெய் ஏன் திருடி நின்றாய்? இது என்ன ஆஸ்சர்யம்!" என்கிறார்.

பெரிய திருமொழி ௧0.௬ பதிகம் முழுவதிலும் திருமங்கை ஆழ்வார் இறுதித் தொடராக "இன்று ஆய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டிருந்தவனே" என்று வைத்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் அவன் மேன்மையை முன்னடியிலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அவன் எளிமையையும் கூறி முடிக்கையில், வெண்ணெய்

களவினால் கட்டுண்டு கிடந்த சரிதத்தையே எடுக்கிறார்.

அவனுடைய குணங்களை பரத்வம் (மேன்மை) என்றும் ஸௌலப்யம் (எளிமை) என்றும் இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஞானம், பலம், சக்தி, தேஜஸ் போன்றவை மேன்மைக் குணங்கள்; ஸௌலப்யம், ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் போன்றவை எளிமைக் குணங்கள். சிலர் மேன்மைக் குணங்களையும், சிலர் எளிமைக் குணங்களையும், சிலர் இரண்டு குணங்களையும் கொண்டாடக் காண்கிறோம். நம் போல்வார்க்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப் ப்ராப்த்திக்கும் இரண்டுமே தேவைப்படுகிறது.

இப்படி, பரனான எம்பெருமான், களவுண்டு கட்டுப்பட்டிருப்பதை நம்மால் எண்ணவும் முடியாது. யாதவாப்யுதத்தில் வேதாந்த தேசிகன், இச்சரிதத்தைப் பற்றி நினைத்தாலே நமக்கு ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும் என்கிறார்.

வெண்ணெய் களவு செய்து பிடிபடாமல் ஓடுவதும், சில சமயம் பிடிபட்டு நிற்பதும் இவையெல்லாம் அவன் குணங்களை வெளிப்படுத்தவதற்காகவே. அதிலும் ஸௌலப்ய குணங்களை வெளிப்படுத்தவே அவை அமைகின்றன. அகப்படாமல் ஓடும் போது ததிபாண்டன் கதை போல சில அனுபவங்கள் ஏற்படும். அகப்பட்டு நிற்கும் போதும் சில அனுபவங்கள் ஏற்பட, அவற்றில் ஒன்று இங்கு விஷயமாகிறது.

கண்ணன் வெண்ணெய் களவு செய்கிறான் என்றறிந்த யசோதை, அவன் பலவிடங்களிலும் பல நிலைகளிலும் பல நேரங்களிலும் அதைச் செய்வதால், அவனைக் கட்டிப்போட பல கயிறுகளை அங்கங்கு ஒளித்து வைத்திருப்பாள். ஒளித்து வைத்த வெண்ணெயைக்

ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

கண்டெடுக்க வல்லனான அவன், ஒளித்து வைத்த கயிறுகளையும் கண்டெடுத்து அவைகளைச் சிறிது சிறிதாக அறுத்து வைத்திருப்பான். பிடிபட்ட கண்ணனைக் கட்டிப்போட யசோதை கயிற்றைத் தேடும் போது, அவை அறுந்து கிடப்பதால், ஒரு கையால் அவனைப் பற்றிக் கொண்டு ஒரு கையால் அவற்றை முடிச்சு போடுவாள். எனவே பல கண்களை உடைய கயிறானதால், கண்ணித் தாம்பாயிற்று.

வாத்ஸல்யத்தால் யசோதை அவன் உடலில் அமுந்திப்போகும்படியான மெல்லிய கயிற்றையே உபயோகிக்க, அது கண்ணிநுண்தாம்பாயிற்று.

முடிச்சு முடிச்சாக அவள் கயிற்றை வளர்க்க, அவனும் அதற்குப் போதாமல் தன் திருமேனியை வளர்ப்பான். திருச்சந்த விருத்தத்தில் திருமழிசை ஆழ்வார் "பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்!, சுருக்குவாரை இன்றியே சுருங்கினாய்" என்றார். எம்பெருமானுடைய அடியானான சிறிய திருவடியும் இதைக் காட்டியுள்ளான். ஆனால் அவன் செயல் காரணமாக ஏற்பட்டது. எம்பெருமானோ காரணமின்றி சுருங்கவும் காரணமின்றிப் பெருகவும் வல்லன் என்கிறார் ஆழ்வார். ஒரு கர்மத்தாலோ, காலத்தாலோ, மற்றொரு கர்த்தாவாலோ இல்லாமல் அருளாலேயே பெருகவும் சுறுங்கவும் வல்லன். அதுவே அவனுக்கு இயல்வு. ஸஹஸ்ரநாமம் "ஸதைகரூபரூபாய" என்று அனைத்தையும் தன்னுடம்பில் வைக்கும் சக்தி உடையவன் என்கிறது. ஆக, அவனைக் கட்ட எத்தனை பெரிய கயிறும் போதாது என்பதால் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாயிற்று.

இப்படி கயிற்றுக்குப் போதாமல் தன் திருமேனியை அவன் வளர்ப்பது ஒரு மாயம். ஆனால் இது சிறு மாயம்.

ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

இதனால் இவனை விட்டுவிடுவோம் என்று யசோதை நினைக்க, கட்டுண்டு கிடந்தான் என்ற திருக்குணத்தை வெளியிடவே வந்தோமென்று, ஒரு சுற்றுக்குக் கூட போதாத கயிற்றை பலசுற்றுக்கு போதும்படி அவன் செய்தான். இது பெரிய மாயம் ஆனதால், மதுரகவி ஆழ்வார் "கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்" என்றார்.

ஸம்ஸாரத்தில் அனவரையும் கட்டிப்போடவும் விடுவிக்கவும் வல்லனான எம்பெருமான் ("ஸம்ஸார பந்தஸ்திதி மோக்ஷஹேது:"), இங்கு ஒரு அபலையின் கையில் கட்டுண்டு கிடந்தான். கர்மமென்னும் கட்டிலிருந்து நம்மை அவிழ்க்க வல்லன், ஒரு சாமான்யக் கயிற்றின் கட்டிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனாக நின்றான். எதையும் செய்ய வல்ல ஸர்வ ஸக்தன் இங்கு அஸக்தன் ஆனான்.

கூரத்தாழ்வான் அதிமானுஷ ஸ்தவத்தில் "நாலம் பபூவித பத ஸ்தலதநாய தஸ்ய" என்று, ஒருவராலும் அறியப்படாத ஸ்வாமியானவன், ஸம்ஸார பந்தத்தை அவிழ்க்க வல்லன் என்று வைதிகர்களால் கொண்டாடப்படுபவன், ஒரு கயிற்றினால் கட்டுண்டு அதை அவிழ்க்க அஸக்தனானான் என்று கேள்விப்படுகிறோம், இதென்ன ஆஸ்சர்யம் என்கிறார்.

ஒருவராலும் அறியவோ பிடிக்கவோ முடியாத வஸ்து, இங்கு பிறப்பதே பெரும் ஸௌலப்யம். அது பிடிபட்டு, தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் நிற்பது அதன் எல்லைநிலம் ஆகும்.

இப்படி பிடிபட்ட அந்தப் பரம்பொருளை, யசோதை ஒரு உரலோடே கட்டிப்போட்டாள். அதை அவன் சுலபமாக அறுத்துக் கொண்டு போயிருக்கலாம். ஆனால் கட்டிய யசோதை, முடிந்தால் அவிழ்த்துக்கொள் என்று சொன்ன

ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

ஒரு வார்த்தைக்காக தன்னை அஸக்தனாக ஆக்கிக் கொண்டு விட்டான். தன்னடியார் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவன் அவன். பாரதப்போரிலே அடியானான பீஷ்மருக்காக சக்கரத்தை கையில் எடுத்தவனன்றோ அவன்.

ஆக கட்டியவள் அவளன்று. கட்டப் பண்ணியவன் அவன். கூரத்தாழ்வான் ப்ரேமை என்னும் பந்தத்தினால் கட்டினாள் ("ப்ரேமணா த தாம") என்கிறார்.

அப்படி அகப்பட்டு கட்டுப்பட்டவன் அமுதான்; அமுததன்றி தொழுகையும் செய்தான் என்கிறார் குலசேகரப்பெருமாள். தொழுகையாவது தம் பக்கல் ஒன்றுமில்லை என்பவர் செய்யும் செயல். மலை போல குற்றம் செய்தவர்களும் தன்னிடம் ஓர் அஞ்சலி செய்து பலம் பெறுவது எப்படி என்று தானுமறியச் செய்தான் போலும். "குன்றையை குற்றம் செய்யினும் குணம் கொள்ளும் இன்று முதலாக என் நெஞ்சே!" என்றார் பொய்கையாழ்வார். இத்தொழுகையை வர்ணனை செய்த குலசேகராழ்வாரின் சொல்லுக்கு விலையேது?

முழுதும் வெண்ணெயளைந்து தொட்டுண்ணும்
முகிழிளஞ்சிறுத் தாமரைக்கையும்
எழில்கொள்தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எள்குநிலையும்
வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்
அமுகையும் அஞ்சிநோக்கும் அந்நோக்கும்
அணிகொள்செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்
தொழுகையும் இவைகண்ட அசோதை
தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே

உலகமெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தளந்திடந்தவன் தன் மகனாய் வந்ததல்லாமல் இப்படி தொழவும் செய்தானே என்று இன்பத்திறுதியான மோகூத்தின் எல்லையையும்

கண்டாள் அசோதை என்கிறார் ஆழ்வார்.

நாம் செய்யும் செயல் நம் வரையறைக்குட்பட்டதே. அதை மீறி நாம் சொல்வது மிகை மட்டுமே; செய்வதோ இயலாது. நம் செயல்களுக்கு மேன்மையும் கிடையாது, யார் மனதையும் உருக்கவும் வல்லதன்று. ஆனால் அவன் செய்கை அதிமானுஷச் செயல் மட்டுமன்றி, ஆழ்வார்கள் போன்ற பெரியோர்களின் மனதை உருகச் செய்யும்படியும் அமையும்.

ஆக அவன் மேன்மையைக் கூட எல்லை காணலாம், ஆனால் அவன் எளிமையை எல்லை காண முடியாது என்பது தெளிவு. இதைக்கண்ட ஆழ்வார் எத்திறம், எத்திறம் - இதென்ன இயல்வு? என்று வியக்கிறார். அப்படி வியந்த ஆழ்வார் ஆறு மாதம் மோஹித்துக் கிடந்ததில் நமக்கென்ன வியப்பு?